

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: **M. S. H.**
bytem X
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.
sídlem Kovářská 939/4, Praha 9

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení o žádosti žalobce o prodloužení doplňkové ochrany č. j. OAM-540/VL-18-2009,

takto:

- I.** Žalovaný **je povinen** ve lhůtě do 2 měsíců dnů od právní moci tohoto rozsudku vydat rozhodnutí v řízení o žádosti žalobce o prodloužení doplňkové ochrany vedeném pod č. j. zn. OAM-540/VL-18-2009.
- II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobce se žalobou podanou dne 8. 10. 2021, domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného v řízení o žádosti žalobce o prodloužení doplňkové ochrany vedeném pod sp. zn. OAM-540/VL-18-2009 a navrhoval, aby soud žalovanému přikázal, aby ve věci okamžitě rozhodl nebo aby byla věc převzata nadřízeným správním orgánem žalovaného, kterým je ministr vnitra, a došlo k vydání rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

II. Žaloba

2. Žalobce podanou žalobu odůvodnil tím, že je držitelem doplňkové ochrany, která mu byla v minulosti opakovaně prodlužována, naposledy do 4. 7. 2019. V současné době je žalobce účastníkem řízení o prodloužení doplňkové ochrany. Toto řízení probíhá již od června 2019, kdy požádal o její prodloužení. V březnu 2021 obdržel žalobce vyrozumění ze dne 2. 3. 2021 o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí, a to do dne 2. 8. 2021. Důvodem pro prodloužení lhůty bylo odložení osobního pohovoru se žalobcem. Na konci srpna 2021 obdržel žalobce od žalovaného vyrozumění ze dne 5. 8. 2021 o prodloužení lhůty k vydání rozhodnutí, a to o 4 měsíce, konkrétně do dne 2. 12. 2021. Jako důvod pro prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí bylo ve vyrozumění ze dne 5. 8. 2021 uvedeno, že se jedná o věcně a právně složitý případ, který neumožňuje vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ve standardní lhůtě 6 měsíců. Žalobce následně dne 2. 9. 2021 podal nadřízenému orgánu žalovaného návrh na opatření proti nečinnosti žalovaného. Během lhůty 30 dnů od podání tohoto návrhu nadřízený orgán žalovaného na toto podání žalobce nijak nereagoval. Vzhledem k tomu, že žalobce bezvýsledně vyčerpal jemu dostupné prostředky na ochranu proti nečinnosti žalovaného, podává tuto žalobu.
3. Dále žalobce uvedl, že se v daném případě nejedná o řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jejíž posouzení může být mnohdy značně složité, ale o žádosti o prodloužení doplňkové ochrany. Žalobce je přitom v postavení osoby, které byla udělena doplňková ochrana, již mnoho let. S ohledem na důvody, na jejichž základě mu byla doplňková ochrana udělena, nelze než dospět k závěru, že tyto důvody vzhledem k neměnné situaci v jeho rodné zemi, jíž je Íránská islámská republika, a k povaze konkrétních problémů, které měl žalobce jakožto sportovní reprezentant této země, trvají, a je evidentní, že prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí tak nemůže obstát.
4. Stávající stav považuje žalobce za neakceptovatelný a projev naprosté svévole žalovaného. Navíc důvod, který žalovaný uvádí vyrozumění ze dne 5. 8. 2021, není podle zákona považován za důvod, pro který by bylo možné prodloužit základní lhůtu pro vydání rozhodnutí. Ustanovení § 27 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu obsahuje taxativní výčet důvodů, které umožňují žalovanému vydat rozhodnutí ve věci ve lhůtě delší, než je základní zákonem stanovená šestiměsíční lhůta. Již z tohoto výčtu vyplývá, že se jedná o mimořádné situace, které ve většině případů nenastanou. Mezi tyto důvody přitom nepatří skutečnost, že správní orgán obstarává informace o zemi původu žadatele, jak uvádí ve vyrozumění o prodloužení lhůty ze dne 5. 8. 2021. Tento úkon, který žalovaný vykonává v rámci úplně každého řízení ve věci mezinárodní ochrany, musí žalovaný stihnout ve standardní šestiměsíční lhůtě. Pokud tak neučiní, dopouští se zcela bezdůvodných průtahů. V této souvislosti poukázal žalobce na rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 2. 2020, č. j. 15 A 111/2019 - 24, v němž dospěl zdejší soud k obdobnému závěru.
5. Dále žalobce poukázal na skutečnost, že žalovaný také porušil svou povinnost bezodkladně vyrozumět žadatele o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí, která vyplývá z § 27 odst. 1 zákona o azylu. Šestiměsíční lhůta pro vydání rozhodnutí přitom uplynula již v na počátku roku 2020, přičemž první vyrozumění o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí bylo žalobci doručeno až v březnu 2021 a lhůta jím byla prodloužena do 2. 8. 2021. Následné vyrozumění bylo dokonce vyhotoveno dne 5. 8. 2021, tedy po uplynutí prodloužené lhůty pro vydání rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

6. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí, neboť ji považuje za neopodstatněnou. V řízení o prodloužení doplňkové ochrany je úkolem správního orgánu posoudit, zda i nadále trvají důvody, které v minulosti vedly k udělení doplňkové ochrany. V případě potřeby prodloužení základní zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí ve věci je nutno její

prodloužení dostatečně odůvodnit a uvést konkrétní důvody jejího prodloužení, které lze podřadit pod některou ze zákonných podmínek umožňujících prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí obsažených v § 27 odst. 2 zákona o azylu. K prvnímu prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí došlo na základě vyrozumění ze dne 2. 3. 2021. V něm uvedený důvod však bez další konkretizace nesvědčí o tom, že se v žalobcově případě jedná o věcně či právně složitou věc.

7. Meritem rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany je posouzení, zda situace v zemi původu znamená pro cizince hrozbu skutečného nebezpečí vážné újmy. Tuto skutečnost je žalovaný povinen při každé žádosti o prodloužení doplňkové ochrany hodnotit. Zabývá se především otázkou, zda nadále trvá původní důvod udělení doplňkové ochrany, či se naopak situace v domovském státě cizince stabilizovala a tato změna je přitom natolik významná a má trvalou povahu, že odůvodňuje zamítnutí žádosti o prodloužení doplňkové ochrany.
8. Se žalobcem nebyl od roku 2010 až dosud, tedy po dobu více než 10 let, veden žádný pohovor. Aby žalovaný dostal své zákonné povinnosti a zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tedy aby bylo zjištěno, zdali proběhla v žalobcově zemi původu zásadní či podstatná změna rozhodných okolností, a aby informace získané od žalobce mohl konfrontovat se svými aktuálními zjištěními o zemi původu, vyvinul úsilí, aby provedl se žalobcem v nejbližší možné době po podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany pohovor. Žalobce žádost o prodloužení doplňkové ochrany podal dne 2. 9. 2020. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce na písemnou výzvu žalovaného, aby se dostavil k pohovoru dne 9. 2. 2021, reagoval žádostí ze dne 2. 2. 2021 a požádal o změnu termínu pohovoru, přičemž žádal, aby byl pohovor odložen na dobu neurčitou, a to až do doby, než se zlepší situace ohledně koronavirové epidemie a v souvislosti s tím i žalobcova finanční situace. Žalovaný vyšel žalobci vstříc a posečkal s novou výzvou k dostavení se k pohovoru do ukončení nouzového stavu vyhlášeného v souvislosti s epidemií a změnil tak na jeho žádost čas i místo konání pohovoru.
9. Dále žalovaný poukázal na skutečnost, že případ žalobce souvisí s případem jeho manželky a s řízením o její žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany, jelikož žalobcova manželka odvozuje své obavy z návratu do vlasti od potíží, kterým v zemi původu může čelit žalobce. Žalovaný proto dospěl k závěru, že jak žádost žalobce o prodloužení doplňkové ochrany, tak i žádost jeho manželky o udělení mezinárodní ochrany, je nutno posoudit ve vzájemné souvislosti. K tomuto postupu ostatně zavázal žalovaného také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 1. 2021, č. j. 1 Azs 177/2020 - 60, vydaném v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany manželce žalobce.
10. V závěru svého vyjádření žalovaný uvedl, že ačkoliv složitost případu ve vyrozuměních o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí výslovně zmíněna není, vzhledem k rozsahu spisu je patrná již z podstaty věci. Vzhledem ke složitosti případu a nutnosti řádně zjistit stav věci tak žalovaný žalobce na jeho právech nezkrátil. K řádnému posouzení žalobcova případu je totiž nezbytné, aby si žalovaný opatřil dostatek relevantních a aktuálních podkladových informací.
11. Žalovaný se následně ve věci vyjádřil podáním ze dne 9. 12. 2021, v němž uvedl, že mu bylo žalovaným zasláno další prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí, a to o další 3 měsíce, přičemž je opětovně odůvodněno pouze tím, že žalovaným jsou obstarávány informace o zemi původu. Dále žalobce uvedl, že si je vědom, že mu žalovaný vyšel v minulosti vstříc, pokud jde o přeložení termínu konání pohovoru, za což mu děkuje. Přesto je ovšem lhůta, v níž, kdy mělo být o žalobcově žádosti rozhodnuto, několikrát překročena. Změna termínu konání pohovoru tak může odůvodnit prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí pouze o několik měsíců, které lze klást k tíži žalobce. Proto i nadále žalobce trvá na tom, že žalovaný se v řízení dopouští nečinnosti, a to bez ohledu na skutečnost, že žalobce požádal o přeložení termínu osobního pohovoru.
12. Žalobce ani žalovaný se již ve věci dále nevyjádřili.

IV. Obsah správního spisu

13. Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci.
14. Žalobci byla rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 12. 2010, č. j. OAM-540/VL-18-LE05-2009, které nabylo právní moci dne 11. 1. 2011, poskytnuta doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu, a to na dobu 24 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 1. 2013, č. j. OAM-540/VL-18-P12-PD1-2009 byla žalobci v souladu s § 53a odst. 4 zákona o azylu udělená doplňková ochrana prodloužena o dobu 12 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 2. 2014, č. j. OAM-540/VL-18-LE21-PD2-2009 byla žalobci v souladu s § 53a odst. 4 zákona o azylu udělená doplňková ochrana prodloužena o dobu 24 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Rozhodnutími žalovaného ze dne 17. 3. 2016, č. j. OAM-540/VL-18-K03-PD3-2009, ze dne 18. 4. 2017, č. j. OAM-540/VL-18-K10-2009, ze dne 18. 6. 2018, č. j. OAM-540/VL-18-K10-PD5-2009, a ze dne 22. 8. 2019, č. j. OAM-540/VL-18-K10-PD6-2009 byla žalobci v souladu s § 53a odst. 4 zákona o azylu udělená doplňková ochrana prodloužena vždy o dobu 12 měsíců od právní moci příslušného rozhodnutí.
15. Dne 2. 9. 2020 podal žalobce u žalovaného žádost dle § 53a zákona o azylu o prodloužení doplňkové ochrany platné na základě rozhodnutí č. j. OAM-540/VL-18-K10-PD6-2009 do 17. 9. 2020.
16. Dne 3. 9. 2020 si žalovaný vyžádal opis z rejstříku trestů žalobce, který obdržel téhož dne. Dne 26. 1. 2021 si žalovaný vyžádal výpis z rejstříku trestů žalobce, který obdržel téhož dne.
17. Předvoláním ze dne 20. 1. 2021, doručeným žalobci dne 26. 1. 2021, předvolal žalovaný žalobce k pohovoru ve věci mezinárodní ochrany, který se měl konat dne 9. 2. 2021 v 11:30 hod. na pracovišti žalovaného v Kostelci nad Orlicí.
18. Žádostí ze dne 28. 1. 2021, doručené žalovanému dne 2. 2. 2021, požádal žalobce žalovaného, aby místo konání pohovoru bylo přesunuto na pracoviště žalovaného v Praze či na jiné místo co nejbližší žalobcově bydlišti, nebo aby byl pohovor, pokud jeho konání v Praze není možné, přesunut na neurčito. Svou žádost žalobce odůvodnil tím, že se nachází ve finanční krizi a cestu ze svého bydliště v Sušici do Kostelce nad Orlicí si nemůže dovolit a v případě, že by pohovor trval delší dobu, nebyl by schopen se z důvodu omezeného dopravního spojení téhož dne do svého bydliště vrátit. Dále žalobce uvedl, že se také obává koronavirové epidemie, neboť se jedná o dlouhou cestu, při níž by se setkal v dopravních prostředcích s mnoha lidmi, a hrozí mu tak zvýšené riziko nákazy.
19. Dle úředního záznamu ze dne 2. 2. 2021 byl žalobce téhož dne žalovaným telefonicky kontaktován a byl vyrozuměn o tom, že pohovor, který se měl konat dne 9. 2. 2020 ve věci jeho žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, byl zrušen a že o novém místě a termínu konání pohovoru bude vyrozuměn písemně.
20. Dne 2. 3. 2021 založil žalovaný do spisu vyrozumění ze dne 2. 3. 2021, č. j. OAM-540/VL-18-2009 o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí o žádosti o prodloužení doplňkové ochrany adresované žalovanému, jímž podle § 27 odst. 2 zákona o azylu prodloužil lhůtu pro vydání rozhodnutí o 5 měsíců, tedy do 2. 8. 2021, neboť se jedná o věcně a právně složitý případ, který neumožňuje vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ve standardní lhůtě 6 měsíců. Důvodem pro prodloužení lhůty byla skutečnost, že žalovaný připravoval pohovor k žádosti žalobce o prodloužení doplňkové ochrany, který byl na žalobcovy žádosti ze dne 2. 2. 2021 odložen.
21. Dne 5. 5. 2021 si žalovaný vyžádal výpis z rejstříku trestů žalobce, který obdržel téhož dne.
22. Předvoláním ze dne 7. 5. 2021, doručeným žalobci dne 13. 5. 2021, předvolal žalovaný žalobce k pohovoru ve věci mezinárodní ochrany, který se měl konat dne 31. 5. 2021 v 9:00 hod. na

pracovišti žalovaného v Praze, oddělení mezinárodní ochrany Letiště. Dne 31. 5. 2021 pohovor se žalobcem na tomto pracovišti proběhl.

23. Dne 5. 8. 2021 založil žalovaný do spisu výpis z cizineckého informačního systému žalovaného ze dne 26. 1. 2021.
24. Dne 5. 8. 2021 založil žalovaný do spisu vyrozumění ze dne 5. 8. 2021, č. j. OAM-540/VL-18-2009 o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí o žádosti o prodloužení doplňkové ochrany adresované žalovanému, jímž podle § 27 odst. 2 zákona o azylu prodloužil lhůtu pro vydání rozhodnutí o 4 měsíce, tedy do 2. 12. 2021, neboť se jedná o věcně a právně složitý případ, který neumožňuje vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ve standardní lhůtě 6 měsíců. Důvodem pro prodloužení lhůty byla skutečnost, že žalovaný si obstarává aktuální informace o zemi původu žalobce.
25. Dne 20. 10. 2021 založil žalovaný do spisu protokol o doplňujícím pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, který proběhl dne 31. 5. 2021 na pracovišti žalovaného v Praze, oddělení mezinárodní ochrany Letiště s manželkou žalobce.
26. Usnesením ze dne 1. 11. 2021, č. j. MV-144954-4/KM-2021 ministr vnitra nevyhověl žalobcově podnětu ze dne 27. 8. 2021 na uplatnění opatření proti nečinnosti žalovaného při vyřizování žádosti o prodloužení doplňkové ochrany podané dne 2. 9. 2020. Ministr vnitra usnesením č. j. MV-144954-4/KM-2021 podnětu žalobce nevyhověl, neboť dospěl k závěru, že se žalovaný ve věci nedopouští nečinnosti. Ministr vnitra konstatoval, že žalovaný na žádost žalobce změnil datum plánovaného pohovoru na den 31. 5. 2021, v důsledku čehož došlo k prodloužení doby řízení o několik měsíců. Dále ministr vnitra uvedl, že případ žalobce má vazbu i na případ jeho manželky a řízení o její žádosti o udělení mezinárodní ochrany, které je vedeno pod č. j. OAM-575/ZA-ZA11-2018, neboť jeho manželka dovozuje své obavy z návratu do vlasti od nebezpečí, které v zemi původu hrozí žalobci. Žalovaný proto dospěl k závěru, že je nutno oba případy posoudit ve vzájemné souvislosti. Pohovor s manželkou by přitom proveden také až 31. 5. 2021. Po provedení pohovorů přistoupil žalovaný ke zjišťování informací o zemi původu a požádal písemnostmi ze dne 7. 6. 2021, č. j. MV-92963-1/OAM-2021 a dále ze dne 22. 9. 2021, č. j. MV-15352-1/OAM-2021 příslušný zastupitelský úřad o poskytnutí těchto informací, odpověď na své dotazy však dosud neobdržel. Ministr vnitra na základě těchto zjištění uzavřel, že žalovaný ve věci není nečinný a koná, a to za dodržení všech zákonných lhůt a jeho postup ve věci nelze označit za stav nečinnosti, neboť ze spisového materiálu je zcela zřejmé, že se jedná o složitý případ a v řízení jsou stále činěny kroky k řádnému vyřízení žalobcovy žádosti.
27. Dne 15. 11. 2021 byl žalovanému doručen dodatek ze dne 9. 4. 2021 k nájemní smlouvě o nájmu bytu uzavřené dne 30. 6. 2016 mezi městem Sušice jako pronajímatelem a žalobcem a jeho manželkou jako nájemci. V tomto dodatku si mimo jiné strany sjednaly, že nájemní vztah založený smlouvou ze dne 30. 6. 2016 se po uplynutí doby nájmu sjednané v čl. II této smlouvy bude obnovovat, a to vždy na dobu jednoho roku.
28. Dne 2. 12. 2021 založil žalovaný do spisu vyrozumění ze dne 1. 12. 2021, č. j. OAM-540/VL-18-2009 o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí o žádosti o prodloužení doplňkové ochrany adresované žalovanému, jímž podle § 27 odst. 2 a 3 zákona o azylu prodloužil lhůtu pro vydání rozhodnutí o 3 měsíce, tedy do 2. 3. 2022, neboť se jedná o věcně a právně složitý případ, který neumožňuje vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ve standardní lhůtě 6 měsíců. Důvodem pro prodloužení lhůty byla skutečnost, že žalovaný si obstarává aktuální informace o zemi původu žalobce. Jedná se o poslední úkon žalovaného zaznamenaný ve spise.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

29. Městský soud posoudil, zda je žalovaný nečinný, a rozhodl na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. (§ 81 odst. 1 s. ř. s.). Soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť žalobce ani žalovaný s tímto postupem soudu nevyslovili nesouhlas.

30. Nejprve se soud zabýval otázkou, zda jsou splněny podmínky pro věcné projednání žaloby.
31. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.
32. Podle § 80 odst. 1 s. ř. s. žalobu lze podat nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení, a není-li taková lhůta stanovena, ode dne, kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu nebo správním orgánem proti žalobci učiněn poslední úkon.
33. Podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh byl podán předčasně nebo opožděně.
34. Z uvedených ustanovení s. ř. s. vyplývají dvě základní podmínky, jejichž splnění je nezbytným předpokladem pro to, aby soud mohl žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu věcně projednat. Žaloba musí být podána před uplynutím jednoho roku ode dne, kdy ve věci marně proběhla lhůta stanovená k vydání rozhodnutí (§ 80 odst. 1 s. ř. s.) a žalobce před podáním žaloby musí bezvýsledně vyčerpat prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti (§ 79 odst. 1 s. ř. s.).
35. Oproti tomu posouzení otázky, zda je žalovaný v řízení nečinný, čili zda měl povinnost vydat rozhodnutí, lhůta k vydání rozhodnutí marně uplynula a příslušné rozhodnutí dosud nebylo vydáno, je otázkou důvodnosti žaloby, kterou lze zkoumat až poté, kdy je žaloba připuštěna k meritornímu projednání (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, č. j. 7 Ans 5/2008 - 164, body 21 až 25).
36. Posouzení toho, zda již správnímu orgánu lhůta pro vydání rozhodnutí marně uplynula, je tedy součástí věcného přezkumu žaloby soudem, avšak jedná se zároveň o otázku, kterou je nezbytné se zabývat i v případě posuzování opožděnosti nebo předčasnosti žaloby, neboť předčasnou nebo opožděnou žalobu v souladu s § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. věcně projednat nelze. Podle názoru zdejšího soudu je proto potřeba při posuzování přípustnosti žaloby posuzovat otázku opožděnosti a zejména předčasnosti podané žaloby především na podkladě žalobních tvrzení. Jestliže je totiž uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí předmětem meritorního posouzení žaloby, nemůže být zároveň předmětem posuzování v tom ohledu, zda byla žaloba podána včas. Pokud by tomu tak bylo, žaloba ve věci, v níž mezi účastníky existuje spor, zda již uplynula lhůta pro vydání rozhodnutí, by mohla být pouze odmítnuta pro předčasnost, nebo by jí mohlo být vyhověno. Nikdy by však nemohlo dojít k jejímu zamítnutí. Takový stav by ale popíral základní zásadu procesního práva, dle níž soud nejprve zkoumá, zda jsou splněny podmínky řízení a zda lze žalobu věcně projednat, a až v rámci věcného projednání rozhoduje, zda je žaloba důvodná, či nikoliv. Případně by soud musel postupovat v rozporu s touto zásadou a fakticky nejprve posoudit důvodnost žaloby a teprve od tohoto posouzení odvíjet úvahu o její včasnosti (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2017, č. j. 10 A 155/2017 - 40).
37. Žalobce podal žádost o prodloužení doplňkové ochrany dne 2. 9. 2020, tedy za účinnosti zákona o azylu ve znění účinném do 1. 8. 2021. Podle čl. II odst. 1 zákona č. 274/2021 Sb., jímž byl zákon o azylu s účinností od 2. 8. 2021 dosud naposledy novelizován, přitom platí, že řízení podle zákona o azylu zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne pravomocně neskončené se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posoudí podle zákona o azylu ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Na řízení o žádosti

žalobce o prodloužení doplňkové ochrany se tedy vztahuje zákon o azylu ve znění účinném do 1. 8. 2021 (dále jen „zákon o azylu v rozhodném znění“).

38. Podle § 53a odst. 4 zákona o azylu v rozhodném znění osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodloužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.
39. Podle 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu v rozhodném znění pro účely tohoto zákona se rozumí mezinárodní ochranou ochrana poskytnutá na území cizinci formou azylu nebo doplňkové ochrany.
40. Podle § 27 zákona o azylu v rozhodném znění rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany, nestanoví-li tento zákon jinak, vydá ministerstvo bez zbytečného odkladu, nejpozději však do 6 měsíců ode dne, kdy byly poskytnuty údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nebo ode dne, kdy nabylo právní moci rozhodnutí soudu o zrušení rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany a o vrácení k novému projednání (odst. 1). Lhůtu pro vydání rozhodnutí podle odstavce 1 lze prodloužit až o 9 měsíců, pokud a) jde o případy věcně nebo právně složité, b) je současně podán velký počet žádostí o udělení mezinárodní ochrany, nebo c) žadatel o udělení mezinárodní ochrany neplní povinnosti podle tohoto zákona, a proto nelze rozhodnout ve lhůtě podle odstavce 1 (odst. 2). Pokud je to nezbytné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, lze výjimečně prodloužit lhůtu podle odstavce 2 až o 3 měsíce (odst. 3). Ministerstvo účastníka řízení ve věci mezinárodní ochrany písemně vyrozumí o prodloužení lhůty podle odstavců 2 a 3 a odůvodní takový postup (odst. 4).
41. Z ustanovení § 27 odst. 1 ve spojení s 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu v rozhodném znění vyplývá, že lhůta, ve které je žalovaný povinen o žádosti o prodloužení doby udělení doplňkové ochrany podané podle § 53a odst. 4 téhož zákona, činí 6 měsíců. Tuto lhůtu lze za podmínek stanovených v § 27 odst. 2 a 3 zákona o azylu v rozhodném znění prodloužit, a to až o 9 a následně ještě o 3 měsíce. Maximální délka doby, v níž musí být o žádosti o prodloužení doplňkové ochrany rozhodnuto, tak může činit v případě splnění zákonem stanovených podmínek až 18 měsíců od podání žádosti.
42. Žalovaný podal žádost o prodloužení udělené doplňkové ochrany dne 2. 9. 2020. Lhůta pro vydání rozhodnutí o žalobcově žádosti vyplývající z § 27 odst. 1 zákona o azylu v rozhodném znění tak mohla uplynout v případě, že by nedošlo k jejímu prodloužení, nejdříve dnem 2. 3. 2021. V případě, že by byly splněny podmínky pro její prodloužení stanovené v § 27 odst. 2 a 3 téhož zákona, by tato lhůta uplynula nejpozději dnem 2. 3. 2022, neboť žalovaný ji opakovaně prodloužoval vyrozuměními ze dne 2. 3. 2021, 5. 8. 2021 a 1. 12. 2021, č. j. OAM-540/VL-18-2009.
43. Žalobce podal žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného dne 8. 10. 2021, tedy zcela nepochybně před uplynutím jednoho roku ode dne 2. 3. 2021, kdy nejdříve mohla žalovanému uplynout lhůta pro vydání rozhodnutí o žalobcově žádosti. Žalobu tedy nelze považovat za opožděnou. Z obsahu podané žaloby a žalobcovy repliky vyplývá, že žalobce je přesvědčen, že pro prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí, které učinil žalovaný vyrozuměními ze dne 5. 8. 2021 a 1. 12. 2021, nebyl dán důvod a tímto prodloužením se žalovaný dopouští v řízení

nečinnosti. Z vyjádření žalovaného k podané žalobě vyplývá, že žalovaný je přesvědčen, že se v řízení nečinnosti nedopouští a pro prodloužení doby pro vydání rozhodnutí byly splněny zákonem stanovené podmínky. Jedná se tak ve své podstatě o základní spornou otázku mezi žalobcem a žalovaným a její posouzení soudem bude klíčové pro rozhodnutí ve věci samé. Pokud by soud za těchto okolností činil závěr o předčasnosti žaloby, posuzoval by již ve fázi posuzování včasnosti žaloby otázku její důvodnosti, která však v této fázi řešena být nemůže. Závěr o případné předčasnosti žaloby by tak byl zcela v rozporu s účelem a smyslem žaloby na ochranu proti nečinnosti (srov. opět rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 10 A 155/2017 - 40).

44. Mezi žalobcem a žalovaným není sporné a obsah správního spisu to potvrzuje, že před podáním žaloby podal žalobce u ministra vnitra návrh dle § 80 odst. 3 správního řádu na opatření proti nečinnosti žalovaného v řízení o žádosti žalobce o prodloužení doplňkové ochrany zahájeném podáním žádosti dne 2. 9. 2020 a vedeném žalovaným pod č. j. OAM-540/VL-2009. Je rovněž nesporné, že v dané věci se jedná o řízení vedené dle správního řádu. Mezi žalobcem a žalovaným není ani sporné a obsah správního spisu to rovněž potvrzuje, že žalobce podal žalobu, až poté, co ministr vnitra o návrhu žalobce v zákonné třicetidenní lhůtě nerozhodl a že tomuto návrhu ministr vnitra usnesením č. j. MV-144954-4/KM-2021 datovaným 1. 11. 2021 nevyhověl.
45. Tím, že žalobce podal žádost o opatření proti nečinnosti žalovaného a o jeho žádosti nebylo v třicetidenní lhůtě rozhodnuto, žalobce bezvýsledně vyčerpal prostředek ochrany proti nečinnosti žalovaného, který měl k dispozici (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 5 As 9/2015 - 59, bod 20). S ohledem na výše uvedené není přitom podstatné, zda uplatnil žádost o opatření proti nečinnosti v době, kdy ještě žalovanému neuplynula lhůta, pro vydání rozhodnutí ve věci, kterou žalovaný prodloužil vyrozuměním ze dne 5. 8. 2021 do 2. 12. 2020, a zda tedy případně žalobce prostředek na ochranu proti nečinnosti žalovaného neuplatnil předčasně, před uplynutím lhůty pro vydání rozhodnutí. Při řešení této otázky by se soud opět již ve fázi posuzování přípustnosti žaloby zabýval tím, zda se žalovaný v určitém úseku řízení dopouštěl nečinnosti, tedy samotnou důvodností žaloby. (srov. opět rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 10 A 155/2017 - 40).
46. Soud tedy uzavírá, že žaloba nebyla žalobcem podána předčasně ani opožděně a žalobce před podáním žaloby bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení vedené žalovaným stanovil k jeho ochraně proti nečinnosti, kterým je v řízení vedeném podle správního řádu návrh nadřízenému správnímu orgánu dle § 80 odst. 3 správního řádu, a jsou tedy splněny podmínky pro věcné projednání žaloby soudem.
47. Žaloba je důvodná.
48. Na základě vyjádření žalobce, žalovaného a obsahu správního spisu, učinil soud následující závěr o skutkovém stavu v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí ve věci.
49. Žalobce dne 2. 9. 2020 podal žádost o prodloužení doplňkové ochrany. Žalovaný po podání žádosti žalobce postupem podle § 10 odst. 1 zákona o azylu v rozhodném znění nevyzýval k poskytnutí údajů k podané žádosti, tyto měl tedy v ke dni podání žádosti nepochybně k dispozici a lhůta pro vydání rozhodnutí v délce 6 měsíců vyplývající z § 27 odst. 1 zákona o azylu v rozhodném znění tak počala běžet dnem podání žádosti. V souladu s tímto ustanovením tak měl žalovaný vydat rozhodnutí o žalobcově žádosti do dne 2. 3. 2021. Vyrozuměním ze dne 2. 3. 2021, č. j. OAM-540/VL-18-2009, založeným do správního spisu téhož dne, žalovaný prodloužil lhůtu pro vydání rozhodnutí s odvoláním na § 27 odst. 2 zákona o azylu v rozhodném znění do 2. 8. 2021. Vyrozuměním ze dne 5. 8. 2021, č. j. OAM-540/VL-18-2009, založeným do správního spisu téhož dne, žalovaný prodloužil lhůtu pro vydání rozhodnutí s odvoláním na § 27 odst. 2 zákona o azylu v rozhodném znění do 2. 12. 2021. Vyrozuměním ze dne 1. 12. 2021, č. j. OAM-540/VL-18-2009, založeným do správního spisu dne 2. 12. 2021, žalovaný prodloužil lhůtu pro vydání rozhodnutí s odvoláním na § 27 odst. 2 a 3 zákona o azylu v rozhodném znění do 2. 3. 2022.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

50. Mezi žalobcem a žalovaným není sporné, že žalovaný rozhodnutí o žádosti žalobce o prodloužení doplňkové ochrany v řízení vedeném pod č. j. OAM-540/VL-2009 v době od 2. 9. 2020 až dosud nevydal.
51. Základní lhůtu pro vydání rozhodnutí v délce 6 měsíců stanovenou v § 27 odst. 1 zákona o azylu v rozhodném znění, lze za podmínek stanovených v § 27 odst. 2 téhož zákona prodloužit až o 9 měsíců a výjimečně, pokud je to nezbytné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je možno podle § 27 odst. 3 zákona o azylu v rozhodném znění takto prodlouženou lhůtu ještě prodloužit až o další 3 měsíce. Nejzazší lhůta, v níž je žalovaný ve věcech mezinárodní ochrany rozhodnout, tak činí 18 měsíců (srov. čl. 31 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany a Chmelíčková, N. a Votočková V. *Zákon o azylu: Praktický komentář* [Systém ASPI]. Wolters Kluwer. ISSN: 2336-517X., komentář k § 27)).
52. Žalovanému počala běžet lhůta pro vydání rozhodnutí o prodloužení doplňkové ochrany dne 2. 9. 2020, kdy žalobce podal žádost o prodloužení doby, na kterou mu byla doplňková ochrana udělena. Jelikož maximální lhůta, v níž je žalovaný o takové žádosti rozhodnout činí 18 měsíců, uplynula tato lhůta nejpozději dnem 2. 3. 2022. Nejen ke dni 2. 3. 2022, ale ani ke dni vydání tohoto rozsudku však žalovaný o podané žádosti nerozhodl. Z těchto skutečností vyplývá podle názoru zdejšího soudu zcela jednoznačný závěr, že žalovaný byl ke dni rozhodnutí soudu v řízení nečinný.
53. Jak již bylo uvedeno, žalovaný původní šestiměsíční lhůtu pro vydání rozhodnutí, které měla uplynout dnem 2. 3. 2020, opakovaně prodlužoval, a to vyrozuměními ze dne 2. 3. 2021, 5. 8. 2021 a 1. 12. 2021.
54. Již v rozsudku č. j. 10 A 155/2017 - 40 vyslovil zdejší soud na základě analogické aplikace závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2013, č. j. 5 Ans 4/2012 - 20 názor, že lhůtu stanovenou v § 27 odst. 1 zákona o azylu lze prodloužit postupem podle § 27 odst. 2 téhož zákona pouze za předpokladu, že dosud neuplynula, neboť „jednou uplynulá lhůta nemůže být obnovena na základě pozdějšího úkonu, který má dle zákona za následek jen její přerušení či stavění.“ Zákon o azylu v rozhodném znění sice nestanoví, na základě jakého úkonu žalovaného dochází k prodloužení základní lhůty pro vydání rozhodnutí, avšak jako konstatoval zdejší soud ve zmíněném rozsudku č. j. 10 A 155/2017 - 40: „K prodloužení lhůty sice nedochází usnesením a nerozumění účastníka řízení o prodloužení nemá za následek, že by k prodloužení lhůty nedošlo, musí o něm však být ve spisu učiněn alespoň nějaký zážnam.“
55. Z uvedených závěrů, od nichž nemá soud žádný důvod se odchýlovat ani v nyní projednávané věci, vyplývá, že šestiměsíční lhůtu pro vydání rozhodnutí o žalobcově žádosti ze dne 2. 9. 2021 mohl žalovaný účinně prodloužit (popř. i opakovaně prodlužovat, neboť zákon o azylu v rozhodném znění opakované prodlužování nevylučuje), až na 18 měsíců pouze za současného splnění dvou podmínek, a to že (i) k jejímu prodloužení došlo před uplynutím prodloužované lhůty a (ii) prodloužení lhůty bylo zaznamenáno ve spise. Jelikož ve správním spise předloženém soudu žalovaným nejsou založeny žádné doklady svědčící o doručení jednotlivých vyrozumění o prodloužení lhůty žalovanému, podotýká soud, že pro posouzení otázky, zda žalovaný v žalobcově případě lhůtu pro vydání rozhodnutí svými úkony, které činil s cílem tuto lhůtu prodloužit, lhůtu pro vydání rozhodnutí skutečně účinně prodloužil, není podstatné, zda a kdy byl žalobce o prodloužení lhůty vyrozuměn, resp. kdy mu bylo vyrozumění o prodloužení lhůty odesláno či doručeno.
56. Šestiměsíční lhůta pro vydání rozhodnutí o žalobcově žádosti končila dnem 2. 3. 2021. Tétož dne žalovaný vložil do spisu vyrozumění ze dne 2. 3. 2021, jímž tuto lhůtu prodloužil podle § 27 odst. 2 zákona o azylu v rozhodném znění do 2. 8. 2021 (pondělí). Žalovaný tak tuto lhůtu prodloužil v její poslední den, tedy ještě před jejím uplynutím a toto prodloužení lhůty tak lze považovat s ohledem na podmínky uvedené v předchozím bodě tohoto rozsudku za účinné.

Vyrozumění ze dne 5. 8. 2021 o dalším prodloužení lhůty podle § 27 odst. 2 zákona o azylu v rozhodném znění, a to do 2. 12. 2021, však bylo žalovaným vloženo do spisu až dne 5. 8. 2021 (pátek), tedy čtyři dny po uplynutí lhůty prodloužené do 2. 8. 2021. Protože však jednou uplynulou lhůtu nelze prodloužit, vyrozuměním ze dne 5. 8. 2021 k dalšímu prodloužení původní šestiměsíční lhůty pro vydání rozhodnutí, která byla prodloužena vyrozuměním ze dne 2. 3. 2021 do 2. 8. 2021, již nedošlo. Logicky pak k dalšímu prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí nemohlo dojít ani na základě vyrozumění ze dne 1. 12. 2021, neboť to bylo do spisu založeno dne 2. 12. 2021, tedy čtyři měsíce po uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí prodloužené vyrozuměním ze dne 2. 3. 2021 do 2. 8. 2021. Žalovaný byl proto povinen vydat rozhodnutí o žalobcově žádosti o prodloužení doplňkové ochrany nejpozději dne 2. 8. 2021, což neučinil. Je tedy zřejmé, že rovněž ke dni podání žaloby, tedy k 8. 10. 2021, byl žalovaný v řízení nečinný.

57. Nad rámec výše uvedeného však soud uvádí, že i kdyby byla lhůta pro vydání rozhodnutí prodloužena vyrozuměním ze dne 5. 8. 2021 včas a tedy účinně, nebyla by prodloužena důvodně.
58. Již v rozsudku ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 Ans 19/2012 - 43 Nejvyšší správní soud vyslovil závěr, že lhůta pro vydání rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 27 odst. 1 zákona o azylu může být prodlužována pouze ve výjimečných a řádně odůvodněných případech. Opakované prodlužování lhůty odůvodněné pouze tím, že doposud nebylo shromážděno dostatečné množství podkladů pro vydání rozhodnutí, nelze považovat za přiměřené.
59. Ve vyrozumění ze dne 5. 8. 2021 je uvedeno, že k prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí o žádosti o prodloužení doplňkové ochrany podle § 27 odst. 2 zákona o azylu přistoupil žalovaný proto, že se jedná o věcně a právně složitý případ, který neumožňuje vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ve standardní lhůtě 6 měsíců a že si žalovaný obstarává aktuální informace o zemi původu žalobce.
60. Ze správního spisu přitom vyplývá, že žalovaný do něj dne 5. 8. 2021 založil vyrozumění o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí ze dne 5. 8. 2021, dne 20. 10. 2021 protokol o doplňujícím pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, který proběhl dne 31. 5. 2021 na pracovišti žalovaného v Praze s manželkou žalobce, a který tedy měl žalovaný k dispozici právě ode dne 31. 5. 2021, dne 4. 11. 2021 usnesení č. j. MV-144954-4/KM-2021, jímž ministr vnitra nevyhověl žalobcově podnětu ze dne 27. 8. 2021 na uplatnění opatření proti nečinnosti žalovaného v řízení o prodloužení doplňkové ochrany, dne 15. 11. 2021 dodatek ze dne 9. 4. 2021 k nájemní smlouvě o nájmu bytu uzavřené dne 30. 6. 2016 mezi městem Sušice jako pronajímatelem a žalobcem a jeho manželkou jako nájemci a dne 2. 12. 2021 založil žalovaný do spisu vyrozumění o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí ze dne 1. 12. 2021.
61. Žalovaný ve vyrozumění ze dne 5. 8. 2021 nijak nespecifikoval, že v čem spatřuje věcnou a právní složitost žalobcova případu. Pokud ji žalovaný spatřoval v nutnosti obstarat si aktuální informace o zemi původu žalobce, z obsahu správního spisu nevyplývá, že by žalovaný v průběhu celého řízení podnikal v tomto směru jakékoliv konkrétní kroky. Pokud by žalobce takové kroky činil, nepochybně by o tom musel být ve spise nějaký záznam. Ve správním spise přitom nejsou založeny žádné listiny, z nichž by vyplývalo, že ode dne 2. 9. 2020, kdy žalobce podal u žalovaného žádost o prodloužení doplňkové ochrany, až do dne 2. 12. 2021, kdy bylo žalovaným založeno do spisu vyrozumění ze dne 2. 12. 2021, žalovaný činil jakékoliv úkony týkající se obstarávání informací o zemi původu žalobce. Součástí správního spisu tak nejsou ani písemnosti ze dne 7. 6. 2021, č. j. MV-92963-1/OAM-2021 a ze dne 22. 9. 2021, č. j. MV-15352-1/OAM-2021, na něž odkazuje ministr vnitra v usnesení č. j. MV-144954-4/KM-2021, a jimiž měl žalovaný vyzývat příslušný zastupitelský úřad o poskytnutí informací o zemi původu žalobce.
62. Spatřoval-li žalobce věcnou a právní sloužit žalobcova případu v tom, že jej považoval za nezbytné posoudit v souvislosti s případem jeho manželky, jak rovněž uvedl ministr vnitra v usnesení č. j. MV-144954-4/KM-2021, protokol o jejím výsledku měl žalovaný k dispozici již

31. 5. 2021. Ze správního spisu rovněž nevyplývá, že by žalovaný kromě tohoto protokolu o případu žalobcovy manželky shromažďoval v průběhu řízení jakékoliv další podklady.
63. Ze shromážděného spisového materiálu tak nevyplývá, že by žalovaný neměl ke dni 5. 8. 2021, kdy založil do spisu vyrozumění o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí, k dispozici veškeré podklady, a to včetně protokolu z pohovoru se žalobcem, který proběhl stejně jako s jeho manželkou dne 31. 5. 2021. Z obsahu spisu přitom vyplývá, že ode dne 31. 5. 2021 si již žalovaný žádné další podklady pro vydání rozhodnutí neopatřoval. (Za takový podklad nelze považovat výpis z cizineckého informačního systému ze dne 26. 1. 2021, který žalovaný založil do spisu až dne 5. 8. 2021, neboť mu jistě nic nebránilo v tom, aby tak učinil ihned poté, co jej z informačního systému získal a nikoliv až se zpožděním šest měsíců.)
64. Pokud by si žalovaný potřeboval i po 31. 5. 2021 opatřit ještě další podklady pro vydání rozhodnutí, jistě by i v době od 31. 5. 2021 až do dne 5. 8. 2021 činil v řízení úkony právě za tímto účelem, takové úkony však ve spise zaznamenány nejsou. (Jestliže je žalovaný přesto činil, jde skutečnost, že ve správním spise zachyceny nejsou, s ohledem na zásadu *quod non est in actis, non est in mundo* (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2013, č. j. 6 As 81/2013 - 56, bod 25, či ze dne 13. 1. 2021, č. j. 1 As 108/2020 - 44, bod 31 až 33), zcela k tíži žalovaného.)
65. Lze tedy uzavřít, že žalovaný tak měl ke dni 31. 5. 2021 k dispozici veškeré podklady nezbytné pro vydání rozhodnutí. K jejich vyhodnocení včetně vyhodnocování podkladů shromážděných v rámci předchozích řízení týkajících se žalobce pak žalovanému musela podle názoru soudu postačovat zbývajících část lhůty pro vydání rozhodnutí prodloužené vyrozuměním ze dne 2. 3. 2021 do 2. 8. 2021, která činila 2 měsíce. Tento závěr potvrzuje i to, že z obsahu spisu vyplývá, že žalovaný ani v době od založení vyrozumění ze dne 5. 8. 2021 do založení vyrozumění ze dne 1. 12. 2021 do spisu rovněž nečinil žádné úkony, které by svědčily o tom, že si opatřuje podklady nezbytné pro rozhodování ve věci.
66. Vzhledem k výše uvedenému nelze tudíž považovat prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí vyrozuměním ze dne 5. 8. 2021 jako odůvodněné a i kdyby byla lhůta tímto vyrozuměním prodloužena včas, nebylo by její prodloužení pro věcnou právní či právní složitost případu podle § 27 odst. 2 písm. a) zákona o azylu v souladu se zákonem, neboť by se nejednalo o prodloužení důvodné.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

67. Na základě všech shora uvedených skutečností soud shledal žalobu důvodnou a dospěl k závěru, že v době podání žaloby i v době vydání tohoto rozsudku byl žalovaný nečinný. Soud proto v souladu s § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil žalovanému povinnost vydat v řízení o žádosti žalobce o prodloužení doplňkové ochrany rozhodnutí a stanovil mu k tomu lhůtu v délce 2 měsíců, kterou soud považuje vzhledem k dosavadní délce řízení o žádosti žalobce a jeho stádiu za přiměřenou, a takto soudem stanovená lhůta nepřesahuje lhůtu k vydání rozhodnutí stanovenou zákonem o azylu v rozhodném znění.
68. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů ten účastník, který měl ve věci úspěch. V nyní projednávané věci byl plně úspěšný žalobce, tomu však žádné náklady v řízení nevznikly, a proto soud rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. dubna 2022

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.